

ECOS DEL QUEBEC I INTERSECCIONALITAT NACIONAL

"La desmobilització és un bucle autodestructiu, aquí i al Quebec. I una excusa per a la paràlisi i l'acomodament"

Aquest diumenge he passat bona part del dia comentant la situació política a Catalunya i el Quebec amb un diputat del Bloc Quebequois, Stephan Bergeron, amb una llarga trajectòria en la lluita per la independència del seu país.

Mentre projectàvem, analitzàvem i imaginàvem escenaris trobar similituds entre les nostres nacions i els problemes que afronten no era difícil. Les falses promeses, la minorització planificada de la pròpia llengua o la desmobilització causada per la renúncia a lluitar ressonaven com un eco familiar fos un o l'altre qui tingués la paraula.

El què estava clar és que els dos moviments necessiten una sacsejada. Tant per defensar la llengua com per reprendre el camí de la independència. Tres anècdotes/reflexions m'han cridat l'atenció.

La primera. Explicava el diputat quebequès que fa poc en una visita a París a l'ambaixada canadenca amb diversos diputats, els diplomàtics es disposaven a fer tot un briefing en anglès perquè un dels diputats què en formaven part no entenia un borrall de francès. El diputat Bergeron es va exclamar i va reivindicar que la xerrada fos en francès i que en tot cas fos el diputat unionista qui es posés auriculars i traducció, com així va ser finalment. Devia ser un moment incòmode, però també necessari. D'enquesta sociolingüística en enquesta sociolingüística molts catalans hem arribat a la conclusió que hem de defensar els nostres drets lingüístics encara que a vegades això generi incomoditat. No perquè sigui fàcil, sinó perquè sinó certa mentalitat supremacista castellana (tothom m'ha de conèixer i jo no tinc perquè adaptar-me) pot acabar fent desaparèixer el català dels espais públics i de socialització simplement per la por a molestar. Com els passa als quebequesos, voler caure simpàtics adaptant-nos sempre als altres no només no salvarà la llengua, sinó que la pot dur a l'abisme.

La segona. Tot parlant de la problemàtica de l'immobilisme em recordava una frase que li diuen sovint a ell i que espero traduir bé: ?no pots fer florir estirant la tija?. Volent dir que no es poden forçar les coses i que, amb cert fatalisme, les coses són com són. Que hem d'acceptar la realitat de la vida que diuen alguns. Ell em deia en canvi, que això està molt bé, però que les plantes cal regar-les per a què floreixin, que cal posar-lis música, que cal cuidar-les. La desmobilització és un bucle autodestructiu, aquí i al Quebec. I una excusa per a la paràlisi i l'acomodament que en última instància facilita l'arribada al poder de l'autonomisme no-independentista. No hi podria estar més d'acord.

La última. El Quebec va ser convençut de continuar al Canadà no per la força de les porres, però sí gràcies a una sèrie de falses promeses que mai han estat realitzades i tanmateix el discurs de donar ?la última oportunitat? al Canadà sorgeix i ressorgeix com si el passat no comptés per a res. Familiar. Encara més el què els va dir un primer ministre davant un escàndol per haver afavorit empreses unionistes en un paquet d'inversions fet al Quebec: ?quan un és en guerra, no mira qui forneix les municions?. Quan un és en guerra, deia. Guerra no-violenta i subtil per mantenir el Quebec dins els rengles del Canadà i evitar-ne la independència, però guerra tanmateix. Una mentalitat interessant que coneixem també molt bé perquè això és exactament el què ha fet l'estat espanyol per mantenir Catalunya al seu interior. Amb eines repressives molt més contundents i que el Canadà mai faria servir, evidentment, però amb una mentalitat de costí el què costí que sovint es troba a faltar entre l'independentisme.

La conversa ha continuat per altres viaranys, sobre les febleses de la divisió partidista tant al Quebec com a Catalunya i les dificultats per trobar i construir espais en comú per avançar, tot desitjant l'un a l'altre el millor sabedors que del triangle entre Quebec, Escòcia i Catalunya les victòries d'uns porten a les dels altres. Sense els referèndums quebequesos del 1980 i el 1995 no es podria entendre la normalització i pacificació total de la idea de la independència a Catalunya i Escòcia.

Tot plegat m'ha recordat però, que Catalunya porta un cicle de desmobilització i impotència que ja dura cinc anys pràcticament. I la meua impressió és que utilitzar el diàleg com a coartada per a no millorar allò que va fallar el 2017 o per evitar la repressió al preu que sigui no ha donat cap més fruit que el desinterès general.

Per altra banda, la ideologia supremacista que emana l'estat espanyol sumada al pràctic abandó de les polítiques lingüístiques i la mala pràctica de canviar de llengua a la mínima per "facilitar" les coses als interlocutors està portant la llengua a una situació més greu de la que havia viscut fins i tot en la pitjor de les dictadures. A les xarxes es comença a notar una reacció, però ara cal que les institucions facin la seva part.

La defensa del català i de la sobirania de Catalunya requereix un enfocament d'això que ara en diuen interseccional. Cal que totes les polítiques que facin les institucions catalanes i municipals tinguin al cap la defensa i futur de la llengua i de la desconnexió econòmica i política respecte l'estat espanyol. Cal que cada decisió per petita que sigui es prengui amb aquest enfoc. Des de l'impacte sociolingüístic del turisme massiu fins a les partides necessàries per fer una política d'acollida amb cara i ulls, passant per les necessàries polítiques de sobirania energètica o de consum estratègic. A l'independentisme i al catalanisme doncs ens cal una mirada interseccional, que ho abasti tot. I tenir clar que la gent hi és, però si es vol la independència caldrà que la nostra classe política de nou lideri amb l'exemple i estigui disposada a pagar-ne el preu.